

Πολιτικά

ΓΝΩΜΗ

Μεταξύ
Χίτλερ και
Καραγκιόζη

Του Ανδρέα Στ. Ψυχάρη
apsycharis@iolnet.gr

Η έλλειψη νομικής αντίληψης δεν σημαίνει απαραίτητα και έλλειψη κάποιας γνώσης Ιστορίας. Η κυρία Κωνσταντοπούλου αποδεικνύει ότι έχει μελετήσει την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία.

Οι κατηγορίες ότι συμπορεύεται με τη Χρυσή Αυγή στη Βουλή, όποια βάση και να έχουν, είναι ήσσονος σημασίας. Η κυρία Κωνσταντοπούλου απλώς την εκμεταλλεύεται προσδοκώντας να αποσπάσει τους ψηφοφόρους της.

Η κύρια στρατηγική που ξεδιπλώνει σε καθημερινή βάση αντιγράφει πιστά αυτήν των ανθρωπόμορφων ναζιστικών καρικατούρων που κατάφεραν όμως να αιματοκυλίσουν την Ευρώπη.

Ο Χίτλερ ξεκίνησε τον «αγώνα» του ισχυριζόμενος ότι το χρέος της Γερμανίας προς τη Γαλλία ήταν παράνομο και επονειδίστο. Παράλληλα ξεκίνησε μια επίθεση στους Εβραίους με τον ισχυρισμό ότι πλούτιζαν εις βάρος των Γερμανών, προσπαθούσε να τρομοκρατήσει τον κρατικό μηχανισμό, απειλούσε τους δημοσιογράφους και τους πολιτικούς. Κύριο επιχείρημα του Χίτλερ ήταν η κατάλυση της Δημοκρατίας!

Η κυρία Κωνσταντοπούλου έχει αντιγράψει όλα τα ανωτέρω. Θα μπορούσε όμως να αναφερθεί και σε διαπλεκόμενες πολιτικές οικογένειες που π.χ. λαμβάνουν παράνομα επιδόματα, χρησιμοποιούν κρατικές θέσεις, εκπροσωπούν εκδοτικά, επιχειρηματικά και ενίοτε ποδοσφαιρικά συμφέροντα.

Ομως η Ιστορία ενίοτε επαναλαμβάνεται ως φάρσα. Το Αγος της Βουλής δεν θα καταφέρει να γίνει Χίτλερ – καταφέρνει όμως να γίνει η «Μορφονιός» του θεάτρου σκιών, που κάθε φράση της προκαλεί τα γέλια του κοινού και στο τέλος θα φάει μια καρπαζιά «α λα Καραγκιόζη».

«Πλήγωσε» η κρίση του Grexit

Η θυελλώδης Σύνοδος Κορυφής για την Ελλάδα, οι απόψεις Μέρκελ και Ολάντ για το μέλλον της Ενωσης, η γερμανική εμμονή στους κανόνες και η γαλλική «πολιτική Ευρώπη»

ΡΕΠΟΡΤΑΖ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΛ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Ζαν Μονέ, ένας από τους πατέρες της ευρωπαϊκής ιδέας, είχε πει κάποτε ότι «η Ευρώπη θα σφυρηλατηθεί μέσα από κρίσεις και θα είναι το άθροισμα των λύσεων που θα υιοθετηθούν για αυτές τις κρίσεις». Ο οραματιστής Μονέ γνώριζε πόσο δύσκολη θα ήταν η δημιουργία της ενωμένης Ευρώπης. Η προαναφερθείσα ρήση του δεν θα μπορούσε να βρει καλύτερη εφαρμογή από τα όσα συνέβησαν πριν από δύο εβδομάδες στις Βρυξέλλες.

Η 17ωρη θυελλώδης Σύνοδος Κορυφής της ευρωζώνης δεν υπήρξε κομβική μόνο για την Ελλάδα. Εφερε στο προσκήνιο όλες τις πολιτικές δυσλειτουργίες της Ευρωπαϊκής Ενωσης, ενός συστήματος που έχει δημιουργηθεί για να μη φθάνει στα όριά του, αλλά που όταν τα πλησιάζει αναδεικνύονται οι αδυναμίες του. Στο επίκεντρο βρέθηκε ο γαλλογερμανικός άξονας, με το Παρίσι, για πρώτη φορά από το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης, να διεκδικεί πιο πρωταγωνιστικό ρόλο και να συμβάλλει καθοριστικά στο ξεπέρασμα ενός δραματικού αδιεξόδου.

Ωστόσο η αγωνιώδης προσπάθεια να αποφευχθεί το μοιραίο σενάριο ενός Grexit (για πρώτη φορά τόσο καθαρά στο τραπέζι μετά την πρόταση του Βόλφγκανγκ Σόιμπλε) ήταν ενδεικτική των βαθιών πλέον χασμάτων μεταξύ Βορείων και Νοτίων, μεταξύ ανεπτυγμένων και λιγότερο ανεπτυγμένων χωρών, μεταξύ μεγάλων και μικρών κρατών, μετα-

ξύ δανειστών και δανειζομένων. Οι αμφιβολίες για το αν το οικοδόμημα θέλει προσαρμογές έχουν καταρρεύσει. Απαιτούνται αλλαγές. Η πορεία προς αυτές όμως, εφόσον ξεκινήσει, θα είναι επίπονη και δεν θα διέλθει εύκολα από τις μυλόπετρες της εθνικής κυριαρχίας.

Οι διεργασίες μεταξύ Βερολίνου - Παρισιών

Ισως το πλέον ενδιαφέρον αποτέλεσμα της Συνόδου των Βρυξελλών να ήταν η «επιστροφή» του Παρισιού στην πρώτη γραμμή. Ο Φρανσουά Ολάντ διεκδίκησε και κέρδισε πρωταγωνιστικό ρόλο ως γεφυροποιός μεταξύ της Αθήνας και των πιστών της, ιδιαίτερα της Γερμανίας. Από την έναρξη της κρίσης ως την περασμένη Κυριακή το Παρίσι ακολουθούσε, ακόμη και απρόθυμα, τις γερμανικές πρωτοβουλίες, ζητώντας, χαμηλόφωνα, αλλαγές στη διακυβέρνηση της ευρωζώνης. Ωστόσο πλέον ο πρόεδρος Ολάντ, έχοντας προσθέσει «γαλόνια» στο ευρωπαϊκό κοστούμι της Γαλλίας, μπορεί να προωθήσει πιο εύκολα τέτοιου είδους αλλαγές.

«Η πραγματικότητα είναι ότι από το 2008 και μετά υπάρχει ένα πρόβλημα ηγεσίας στην ΕΕ» εκτιμά μιλώντας στο «Βήμα» ο Κριστιάν Λεκέν, καθηγητής στο Κέντρο Διεθνών Μελετών του Science-Po. «Για τη Γαλλία μάλιστα ήταν πολύ δύσκολο να διεκδικήσει ηγετικό ρόλο χωρίς το πλεονέκτημα μιας ισχυρής οικονομίας» προσθέτει. Και διευκρινίζει: «Ο Ολάντ όμως μπόρεσε στην περίπτωση της Ελλάδας να επιδείξει ηγετικά χαρακτη-

ριστικά ως ο ενδιαμέσος, ως "ο άνθρωπος της σύνθεσης". Αξιοποίησε το ελληνικό ζήτημα για να εμφανιστεί επίσης ως ο προστάτης της Νότιας Ευρώπης, ως το αντίβαρο της απίτητης απέναντι στη λιτότητα».

Σύμφωνα με τον Ιβ Μπερτονσινί, διευθυντή του Ινστιτούτου Ζακ Ντελέρ στο Παρίσι, οι λόγοι που ο Ολάντ εμφανίστηκε ως ο μόνος ουσιαστικά σύμμαχος της Αθήνας ήταν τρεις: «Πρώ-

τον, η πλειονότητα της γαλλικής κοινής γνώμης υποστήριζε την Ελλάδα. Δεύτερον, ο Ολάντ δεν πιστεύει ότι το Grexit θα ενδυναμώσει την ευρωζώνη, αντίθετα θα την αποδυναμώσει. Τρίτον, ο Ολάντ έχει μια γεωπολιτική θεώρηση της κρίσης και το Grexit θα αποσταθεροποιούσε όχι μόνο την Ελλάδα αλλά επίσης τα Βαλκάνια».

Αναμφίβολα στο εσωτερικό του γαλλογερμανικού άξο-

Η πρόσφατη σοβαρή κρίση της ΕΕ με αφορμή την Ελλάδα ανέδειξε μεν τις διαφορετικές αντιλήψεις Μέρκελ και Ολάντ, αλλά αποκάλυψε και το βάθος της στενής σχέσης Γαλλίας - Γερμανίας σε ό,τι αφορά τα κρίσιμα ζητήματα της Ευρώπης

ΤΟ ΚΡΙΣΙΜΟ 2017 ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Το μέλλον της ευρωζώνης και

Το ερώτημα για την Ευρώπη είναι τι μπορεί να γίνει από εδώ και πέρα. Θα μπορούσε η ελληνική κρίση να αποτελέσει ένα καμπανάκι ώστε να αποφασιστεί επιτέλους ένα βήμα εμπρός στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση; Την περασμένη Κυριακή με επιστολή-άρθρο του στην εφημερίδα «Journal du Dimanche» με αφορμή και τα 90ά γενέθλια του Ζακ Ντελέρ (ενός ανθρώπου που έχειβάλει τη σφραγίδα του στο εγχείρημα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και ιδιαίτερα του ευρώ) ο πρόεδρος Ολάντ μίλησε για την ανάγκη εμβάθυνσης της ευρωζώνης ώστε στο μέλλον να μπορούν να αντιμετωπιστούν καλύτερα κρίσεις όπως η ελληνική. «Αυτό που μας απειλεί δεν είναι η υπερβολική Ευρώπη αλλά η ανεπάρκειά της» ανέφερε χαρακτηριστικά ο γάλλος ηγέτης. Μίλησε δε για την ανάγκη να υπάρξει μια πρωτοπορία (avant-garde) κρατών που θα ηγηθούν της ευρωζώνης, η οποία πρέπει να βασιστεί σε τρεις πυλώνες: ενιαία διακυβέρνηση, δικός της προϋπολογισμός και δικό της Κοινοβούλιο.

Παράλληλα ο γάλλος πρωθυπουργός Μανουέλ Βαλς υπήρξε πιο σαφής λέγοντας ότι τα κράτη που

μπορούν να αποτελέσουν αυτή την πρωτοπορία είναι τα ιδρυτικά μέλη της ΕΕ, δηλαδή η Γαλλία, η Γερμανία, η Ιταλία, η Ολλανδία, το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο. Πρόσθεσε δε ότι το Παρίσι θα παρουσιάσει συγκεκριμένες προτάσεις τις προσεχείς εβδομάδες.

Μπορούν να πραγματοποιηθούν τέτοια βήματα; «Δεν βλέπω μεγάλο ζήτημα» παρατηρεί με ειλικρίνεια στο «Βήμα» ο Γιάννης Εμμανουηλίδης, διευθυντής Μελετών στο Κέντρο Ευρωπαϊκής Πολιτικής (European Policy Center - EPC) στις Βρυξέλλες. «Αυτό κατέστη εμφανές από τη χαλαρή υποδοχή που είχε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο η Έκθεση των 5 Προέδρων» για την ολοκλήρωση της Οικονομικής και Νομισματικής Ενωσης που υπέγραψαν ο Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ, ο Μάριο Ντράγκι, ο Ντόναλντ Τουσκ, ο Γερούν Ντάισεμπλουμ και ο Μάρτιν Σουλτς. Η Κομισιόν βέβαια προσθέτει «προχώρησε στην πολύ έξυπνη κίνηση να αναφερθεί στις προοπτικές που διανοίγονται μετά το 2017».

Υπενθυμίζεται ότι το 2017 μπορεί να αναδειχθεί έτος-«κλειδί» για την Ευρώπη. Και αυτό διότι τότε θα

Ο γάλλος πρωθυπουργός Μανουέλ Βαλς δεν κρύβει την πεποίθησή του ότι η ΕΕ πρέπει να προχωρήσει ταχέως σε στενότερη πολιτική ένωση

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ
www.tovima.gr

τον γαλλογερμανικό άξονα;

να υπάρχουν δύο διαφορετικές αντιλήψεις, πολιτισμικού χαρακτήρα, για το πώς το Βερολίνο και το Παρίσι βλέπουν την ΕΕ και την ευρωζώνη, εκτιμά η **Ντανιέλα Σβάρτσερ**, επικεφαλής του «Προγράμματος για την Ευρώπη» του German Marshall Fund.

Σύμφωνα με την κυρία Σβάρτσερ, η *«Γερμανία ακολουθεί μια προσέγγιση βασιζόμενη στην πιστή τήρηση κανόνων»*, διότι σε διαφορετική περίπτωση το οικοδό-

μημα θα καταρρέυσει. Όπως φάνηκε στη Σύνοδο της Κυριακής, η αποχώρηση ενός κράτους-μέλους από την ευρωζώνη δεν θα πρέπει να αποκλειστεί, ώστε να καταδειχθεί ότι οι κανόνες είναι απαραβίαστοι. Το αντίθετο θα παραβίαζε το δόγμα της **Ανγκελα Μέρκελ** ότι η κοινοτική αλληλεγγύη συνδέεται με την ανάληψη των ευθυνών που αναλογούν σε κάθε κράτος-μέλος.

«Το Παρίσι θέλει μια πιο πολιτική Ευρώπη» λέει η κυρία

Σβάρτσερ, χωρίς αυτό να σημαίνει παράδοση της εθνικής κυριαρχίας. Η ευρωζώνη πρέπει να ενισχυθεί διότι σε διαφορετική περίπτωση θα μειωθεί δραματικά η γεωπολιτική αξία της Ευρώπης. Από αυτή την πλευρά ένα Grexit είναι αδιανόητο για τη Γαλλία που θα κάνει το παν για να το αποτρέψει. Υπάρχει όμως ένας επιπλέον λόγος. Αν μια χώρα έφευγε από την ευρωζώνη, θα χρειαζόταν ισχυρή πολιτική

βούληση για να μείνει ενωμένη και δεν αποκλείεται το Βερολίνο να έπαιρνε «το πάνω χέρι» σε μια τέτοια διαδικασία.

Σημαίνουν όλα αυτά ότι υπήρξε σύγκρουση Γαλλίας - Γερμανίας με αφορμή την Ελλάδα; Σε καμία περίπτωση, εκτιμά ο **Γιόζεφ Γιάνινγκ**, αναλυτής στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Εξωτερικών Σχέσεων (European Council on Foreign Relations - ECFR). Από το γραφείο του στο Βερολίνο, ο κ. Γιάνινγκ εξηγεί στο «Βήμα» ότι *«η γαλλική θέση ήταν μεν ισχυρότερη κατά μιας αποχώρησης της Ελλάδας από την ευρωζώνη, αλλά δεν υπήρξε μια κύρια αντίφαση με τη γερμανική θέση. Η διαφορά έγκειται απλώς στη σημασία που η κάθε πλευρά αποδίδει στους κανόνες. Η Γερμανία και η Γαλλία συνεχίζουν να συνεργάζονται όχι επειδή μοιράζονται τις ίδιες απόψεις σε όλα τα ζητήματα αλλά επειδή είναι αποφασισμένες να ηγηθούν της Ευρώπης»*.

«Μην υποτιμάτε» προσθέτει ο κ. Γιάνινγκ *«τον βαθμό διαβουλεύσεων που λαμβάνει χώρα μεταξύ των δύο κυβερνήσεων. Δεν υπάρχει κάτι αντίστοιχο πουθενά αλλού στην ΕΕ»*. Ακόμη και αν κάποιος μπορεί, όπως σημειώνει ο κ. Μπερτονσίνι, να πει ότι *«η Γερμανία προέρχεται από τον Αρη και η Γαλλία από την Αφροδίτη»* – κατά παράφραση της γνωστής ρήσης του αμερικανού αναλυτή **Ρόμπερτ Κέιγκαν** –, το Παρίσι και το Βερολίνο παραμένουν *«ο θεμέλιος λίθος του ευρωπαϊκού οικοδομήματος»*.

Οι Ανατολικοευρωπαίοι και ο ευρωσκεπτικισμός

Μέσα σε όλα αυτά υπάρχει μια διάσταση που δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Αφορά την παρουσία των κρατών της Κεντρικής και της Ανατολικής Ευρώπης στην ΕΕ που φαίνεται ότι γέρνει την πλάστιγγα υπέρ των γερμανικών αντιλήψεων περί δημοσιονομικής πειθαρχίας και άτεγκτου σεβασμού των κανόνων. Σύμφωνα με τον καθηγητή Λεκέν, υπάρχει «μια δομική εξήγηση για αυτό». Σε αυτές τις χώρες, που προέρχονται από χρόνια κομμουνιστικής διακυβέρνησης, *«οι άνθρωποι πιστεύουν στην αυτοπροσαρμογή. Αυτούς τους εννοεί ώστε να ασπαστούν ευκολότερα οικονομικά φιλελεύθερες αντιλήψεις και να ακολουθήσουν το κατ' αυτές επιτυχημένο παράδειγμα της Γερμανίας»*.

Υπάρχει επίσης ο φόβος ότι η επώδυνη διαχείριση της ελληνικής κρίσης θα ενισχύσει συντηρητικές και ευρωσκεπτικιστικές δυνάμεις στην Ευρώπη. Δεν είναι μόνο η αγγαλλίαση με την οποία υποδέχθηκαν το φάσμα ενός Grexit η **Ζαν-Μαρίν Λεπέν** στη Γαλλία ή ο **Μπέπε Γκριόλο** στην Ιταλία. Αν υπάρξει ένα ελληνικό «ατύχημα», τότε θα κερδίσουν έδαφος ηγέτες, όπως ο **Βίκτορ Ορμπαν** στην Ουγγαρία, που αμφισβητούν θεμελιώδεις ευρωπαϊκές κατακτήσεις. Στο πλαίσιο αυτό η πιθανή επικράτηση της Δεξιάς στις βουλευτικές εκλογές στην Πολωνία σε λίγους μήνες δεν θα είναι ένα γεγονός χωρίς σημασία.

ΓΝΩΜΗ

Αφήστε το πόπολο και δείτε την ουσία

Του Νότη Παπαδόπουλου
notispap@dolnet.gr

Ο κ. Ολάντ, ο κ. Γιούνκερ και όσοι δούλεψαν σκληρά για να επιτευχθεί συμφωνία με τους δανειστές στο χείλος του γκρεμού τραβάνε πάλι τα μαλλιά τους. Είδαν και έπαθαν για να πείσουν όλη την υπόλοιπη Ευρώπη να βάλει πλάτη για την Ελλάδα, και τώρα βλέπουν με τρόμο ότι κάνουμε – ξανά – τους καμπόσους και δίνουμε μάχες για τους συμβολισμούς. Αυτοί μας μάραναν.

Δηλαδή οι Πορτογάλοι και οι Ιρλανδοί που επέτρεπαν στην τρόικα να έχει πρόσβαση στα υπουργεία τους, ακολούθησαν βήμα-βήμα το μνημόνιο και ήδη βρίσκονται στις αγορές είναι λιγότερο εθνικά υπερήφανοι από εμάς που απαγορεύουμε στην τρόικα να δει τους έλληνες υπουργούς αλλά είμαστε με απλωμένο χέρι για 85 δισεκατομμύρια

ευρώ; – επιπλέον των 240 δισεκατομμυρίων που έχουμε πάρει την τελευταία πενταετία. Και ενώ πλέον είναι φως-φανάρι ότι η τακτική του προηγούμενου εξαμήνου όπου η κυβέρνηση έπαιζε κρυφτούλι με την τρόικα σε ξενοδοχεία, καφετέριες και πάρκινγκ δεν απέδωσε. Το μόνο που κατάφερε η κυβέρνηση ήταν να στραγγίξει τη χώρα από ρευστό, να φτάσουμε στη χρεοκοπία και στις κλειστές τράπεζες και στο τέλος μπροστά στην καταστροφή της δραχμής ο Πρωθυπουργός να υποχρεωθεί να υπογράψει όλα όσο απευχόταν.

Η ουσία είναι να αρχίσει επιτέλους η διαπραγμάτευση ώστε η συμφωνία για το τρίτο μνημόνιο να ολοκληρωθεί όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Ετσι η χώρα θα μπορέσει να επιστρέψει σε μία κανονικότητα, οι περιορισμοί στις τράπεζες θα αρχίσουν να αίρονται και οι ελληνικές επιχειρήσεις που δεν μπορούν καν να αγοράσουν πρώτες ύλες από το εξωτερικό ή να εκτελωνίσουν εμπορεύματα να ξεκινήσουν πάλι να δουλεύουν.

Με ιδεολογήματα και δεκάριους περί αξιοπρέπειας στη Βουλή δεν αυξάνονται οι θέσεις εργασίας, ούτε παίρνει μπρος η οικονομία που βρίσκεται πλέον κοντά σε νεκρική ακαμψία.

Η μόνη ευκαιρία που έχει η χώρα για να μη βυθιστεί στη βαθιά ύφεση είναι να προχωρήσει με ρυθμούς-εξπρές τις μεταρρυθμίσεις, να προσελκύσει κεφάλαια από το εξωτερικό μέσω των ιδιωτικοποιήσεων και εκμεταλλευόμενη τα κοινοτικά κονδύλια Γιούνκερ και Ντράγκι να φρενάρι τη βουτιά της οικονομικής δραστηριότητας που φέρνει το τρίτο μνημόνιο.

Με αυτά και μόνο πρέπει να ασχολείται 24 ώρες το 24ωρο ο κ. Τοίπρας και όχι με την πολιτική κουζίνα ή την αντίσταση στην τρόικα για τα μάτια του πόπολου. Γιατί ο χαιρέκακος κ. Σόιμπλε και το Grexit παρμονεύουν.

η «γαλλική avant-garde»

διεξαχθούν προεδρικές εκλογές στη Γαλλία, βουλευτικές εκλογές στη Γερμανία και, πιθανότατα, δημοψήφισμα στη Βρετανία για τη θέση της χώρας στην ΕΕ. Τα ερωτήματα όμως παραμένουν για την πραγματική θέληση, κυρίως σε Παρίσι και Βερολίνο, να γίνουν οι κινήσεις που απαιτούνται. Το γαλλογερμανικό έγγραφο που είχε προετοιμαστεί πριν από την «Εκθεση των 5 Προέδρων» δεν ήταν επαρκώς φιλόδοξο και προσπαθούσε να συγκεράσει δύο ζητήματα: πρώτον, την άποψη του Βερολίνου ότι η ευρωζώνη δεν μπορεί να έχει μέλλον χωρίς διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και, δεύτερον, την επιθυμία του Παρισιού να υπάρξουν αλλαγές στη δομή διακυβέρνησης του κοινού νομίσματος εντός του υπάρχοντος θεσμικού πλαισίου και χωρίς αλλαγή Συνθηκών – τουλάχιστον πριν από το 2017.

Η σημερινή γαλλική κυβέρνηση δεν επιθυμεί περιπέτειες πριν από τις προεδρικές εκλογές, ενώ θέλει να πορευθεί σε μια λεπτή γραμμή ανάμεσα σε στενότερη συνεργασία, κυρίως όμως διακυβερνητικού χαρακτήρα, χωρίς υπερβολική παραχώρηση εθνικής

κυριαρχίας. Το Βερολίνο, το οποίο δημοσίως τουλάχιστον εμφανίζεται πιο... άνετο στην αλλαγή Συνθηκών και σε παραχώρηση κυριαρχίας, μάλλον αρέσκεται να κρύβεται πίσω από τις γαλλικές ανησυχίες.

Κατά τον κ. Μπερτονσίνι πάντως υπάρχουν βήματα που μπορούν να γίνουν χωρίς να ανοίξει ο «ασκός του Αιόλου». *«Κατ' αρχήν πρέπει να ολοκληρωθεί η τραπεζική ένωση, συμπεριλαμβανομένης της δημιουργίας ενός κοινού μηχανισμού εγγύησης καταθέσεων. Υπάρχει επίσης ανάγκη για χρηματικές μεταβιβάσεις στο πλαίσιο ενός προϋπολογισμού της ευρωζώνης, με σκοπό τη μακροοικονομική σταθερότητα και την παροχή εγγυήσεων για την εκτέλεση διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων. Η διαφάνεια στη διακυβέρνηση της ευρωζώνης είναι επίσης απαραίτητη»* προσθέτει, βάζοντας στο τραπέζι ζητήματα τα οποία πρόσφατα διατύπωσε και ο πρόεδρος Ολάντ: πρώτον, τη θέσπιση μόνιμου προέδρου του Eurogroup και, δεύτερον, τη δημιουργία υποεπιτροπής για την ευρωζώνη εντός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.